

något allmänt arbete; de behöfva i stället understödjas för att kunna lifnära sig under den kommande sommaren, och lämpligaste sättet för ett sådant understöd synes vara att bereda dem tillfälle att genom arbete förtjena sitt uppehälle.

Till följd häraf får jag vördsamt anhålla,

att Riksdagen ville till anläggning af landsväg mellan Arvidsjaurs kyrka och Afvaviken i Norrbottens län för innevarande år anvisa ett belopp af 18,450 R:dr för att derigenom bereda den fattiga, arbetslösa befolkningen nödig arbetsförtjenst.

Plan och kostnadsförslag äro öfversända till Kongl. Styrelsen för allmänna väg- och vattenbyggnader.

Om remiss till vederbörligt Utskott får jag äran anhålla.

Stockholm den 24 Januari 1868.

Axel Lundström.

N:o 106.

Af Herr **A. Lundström**: *Om befrielse för Piteå stad att bidraga till aflöninq af den lärare vid elementarläroverket derstädes, som hittills aflönats af staden.*

Ända till år 1859 hade Piteå stad den förmånen att hafva ett lägre elementarläroverk med fem lärare, hvilka alla aflönades af Staten. Vid regleringen af läroverken vid 1856—1858 årens riksdag drabbades staden af den ledsamma omständigheten att lärarnes antal inskränktes till tvänne, hvaraf följden blef att lärjungarne vid läroverket måste lemna detsamma och besöka annat fullständigare, till stor kostnad och svårighet för föräldrar och målsmän. Vid påföljande riksdag eller år 1860 vågade derföre staden, i anledning af detta missgynnande förhållande, utbedja sig läroverkets utvidgning och vann så tillvida sin önskan, att läroverket skulle förändras till femklassigt samt, af de för sådant ändamål erforderliga tre

lärare, två aflönas af allmänna medel, mot vilkor att staden då åtog sig sjelf bekosta den tredje, hvarefter läroverket med fem lärare fortgått med den lyckliga påföljd, att lärjungeantalet oupphörligt ökats, så att det nu uppgår till omkring 60.

Ofvannämnda förhållanden hafva manat Piteå stadsbor att hitintills aflöna en lärare vid sitt läroverk, men de hafva numera kommit till den erfarenhet, att samhället blir i en betryckt ställning, om det fortfarande skall vidkännas kostnaden för denna aflöning. Det var nemligen i en för Piteå stad jemförelsevis bättre tidpunkt, som dess innevånare kunde åtaga sig ifrågavarande beskattning, hvilken med åren ökats och blir allt mera kännbar; men nu, sedan stadens utgifter på ett betänkligt sätt ökats, särdeles genom fattigvårdens oupphörliga stigande, sedan missväxt flera år inträffat, ogynsamma konjunkturen för stadens affärsmän uppstått och dryga utgifter årligen pågå för en nyligen verkställd muddring och kajbyggnad, så äro de nödsakade att söka någon lättnad i sina skattebördor. Det torde vara få städer, om ens någon, som, för att kunna få behålla sitt (femklassiga) läroverk, som det haft ända från Drottning Christinas tid, måst göra en sådan uppoffring som Piteå, nemligen sjelf aflöna en lärare. Tager man i betraktande hvad jag ofvan haft äran andraga och derjemte stadens ringa folkmängd af omkring 1,700 personer, af hvilka ett stort antal äro medellösa och fattiga, och att lärjungarnes antal är i förhållande till folkmängden ganska stort, särdeles med hänsyn dertill att läroverk finnas i de närmast belägna städerna på 6—8 mils afstånd, synas Piteå stads innevånare hafva fullt skäl att hos Riksdagen söka lindring i dem nu åliggande skyldighet. Jag får därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte befria Piteå stad från allt bidrag till aflöning af en lärare vid elementarläroverket derstädes, samt anslå medel till den af staden förut bekostade lärarens aflöning, så att läroverket fortfarande må förblifva femklassigt.

Jag anhåller vördsamt om remiss till vederbörligt Utskott och att få till Utskottet framdeles inlemnade nödiga handlingar, som belysa åtskilliga i motionen åberopade förhållanden.

Stockholm den 24 Januari 1868.

Axel Lundström.

N:o 107.

Af Herr **S. Ribbing:** *Om ändringar i gällande skogslagstiftning.*

Frågan om ändringar i gällande skogslagstiftning, afseende skogarnes i riket vidmagthållande och fredande genom lag från förstöring i högre grad än hittills varit händelsen, är ingalunda ny, utan har fastmer nära nog vid hvarje riksdag på sednare tider i en eller annan form återkommit. Detta förhållande häntyder på att hvad som hittills på lagstiftningsväg blifvit gjordt, icke för nyssnämnda ändamål varit tillfyllest. Det som dervid synes vara af nöden består emellertid ej i utfinnande af några nya förslag till ändrade och noggrannare laga bestämningar beträffande skogarne och deras bevarande, eller uttänkande af grunder för nödvändigheten af dessas genomförande; fastmer ega vi redan sådana, väl och med sakkunskap affattade förslag af för ändamålet tillsatt komité af enskilda riksdagsmän, af Utskott och sakkunnige personer, och hvad angår behovet af ny lagstiftning i ifrågavarande ämne, så äro skälen dertill så fullständigt framställda t. ex. i Skogskomiténs betänkande af 1856 eller Sammansatta Stats-, Lag- samt Allmänna Besvärs- och Ekonomi-Utskottets Betänkande (N:o 50) vid 1862—1863 års riksdag, att det gör tillfyllest att till dessa hänvisa. Hvad som hittills fattats är deremot beslut af mera genomgripande art, af Regering och Representation. Om någonsin hafva under sistförflutet år faktiska förhållanden inom rikets nordliga delar — de delar, der våden om skogarne är aldramest af behovet påkallad — visat sig, hvilka förhållanden, att jag så må säga, handgripligen ådagalägga nödvändigheten af att något mera i ifrågavarande afseende göres, än hittills skett, och ställa för ögonen, hurudana följderna skola blifva af uraktlåtenhet deraf. De förhållanden jag åsyftar, äro missväxten och de numera uppdagade och outhärliga olofliga angreppen på skogseffekter: båda hänvisande på behovet af mera verksamma stadganden för skogarnes skydd, det sistnämnda dessutom särskildt på behovet af kraftiga medel för rättstillståndets och medvetandets vidmagthållande eller återställande i afseende på eganderätt